
Totožnost neznámá

Zvedla svůj hrnek s kávou, ale zase ho postavila. „První vzkaz byl od Benje – to je Reedův nejlepší kamarád a taky hraje v kapele. Byl trochu naštvaný. Ptal se, kde Reed je a proč nebere videofon. Můžete si ho poslechnout.“

„To by bylo fajn.“

Jackie rychle vstala a stiskla tlačítko přehrávání.

Ahoj, člověče, kde jseš, sakra! Pořád čekáme. Zvedej videofon, jo? Říkals, že tu hned budeš, a je to hodina. Ozvi se.

Podle přístroje vzkaz přišel v 1,06.

A další, zase od Benje, o dvacet minut později. Třetí od nějaké dívky – Roxie Parkingstonové, hlavní vokalistky – za dalších dvaadvacet minut.

Reede, děsíš mě. Přísahám, že jestli se během půl hodiny neozveš, zavolám tvý mámě. Nechtěj, abych jí volala.

„Zavolala mi,“ potvrdila Jackie. „Zrovna jsem poslouchala tenhle poslední vzkaz, když se ozvala. Reed prý mluvil s Benjem a říkal mu, že je na cestě – šel do suterénního bytu na Morton Street u Sedmé ulice, kde bydlí Benj se dvěma dalšími kluky. Zvukově ho zaizolovali, takže zkoušejí tam. Je to odtud jenom deset minut pěšky. Nanejvýš. Něco se stalo,“ dodala. „Tohle by neudělal. Máme dohodu. Stačí, když kdokoliv z nás řekne, že nebude doma – žádné vysvětlování, žádné otázky. Ale musíme to tomu druhému dát vědět. A vždycky to děláme. A on šel za Benjem a kapelou. Za svým snem.“

„Co měl na sobě?“

Jackie dlouze vydechla. „Dívala jsem se, abych si byla jistá. Koupila jsem mu novou bundu a boty. K narozeninám a Vánocům. Hnědý boty Pionýrky z pravý kůže. Měl jednadvacetiny a moc je chtěl. A bunda je větrovka od

Moose. Lovecká zelená. Myslím, že měl na sobě černý kalhoty a černý svetr. Kvůli kapele.“

„Měl přítelkyni?“

„Tak napůl chodí s Maddy – volala jsem jí. Zrovna spala. Neviděla ho dva dny. Má zájem o Roxii. Vidím to. Sakra, ona to vidí taky, ale ještě se o nic nepokusil. Věděla bych to. Takže napůl chodí s Maddy, ale není to nic vážného a ona ho naposledy viděla především, když spolu šli na pizzu.“

Eva jí položila další otázky a získala představu o bezstarostném mladíkovi, který si vydělává na živobytí, pomáhá matce s nájmem, užívá si a sní o slávě a jmění za vyhrávání rocku milionům.

Jelikož její nejbližší přítelkyně dokázala právě to, Eva si uměla představit, že Reed uspěje.

Vzala si kontaktní informace na ostatní členy kapely, poloviční přítelkyni a pár spolupracovníků.

„Budete ho hledat, vidíte?“

„Ano, budeme ho hledat.“

„Vím, že je plnoletý, ale je to v podstatě pořád kluk. A je hezký.“ Stiskla rty k sobě. „Vím, že po světě chodí lidí, co zneužívají pěkný kluky, i dospělý.“

Ano, to je pravda, pomyslela si Eva, ale nahlas zopakovala: „Budeme ho hledat.“

Jakmile vyšli z bytu, obrátila se na Roarkea. „Tohle je tvoje budova.“

„Zřejmě ano.“

„V tom případě nebude problém získat bezpečnostní disky. Kamera na dveřích. Zachytila by, jak odchází.“

„Už jsem se spojil s bezpečnostní firmou, která má na starosti tuhle nemovitost. Systém je v suterénu. Mám kódy.“

„Seženeš mi kopie? Chci rozeslat jeho popis. Dostane se do ranních zpráv. Třeba ho někdo viděl.“

„Dej mi pět minut,“ řekl jí a vydal se do suterénu.

Vrátil se za čtyři a podal jí kopii. „Vzal jsem záznamy od sedmi hodin večer do jedné hodiny ráno. Jenom abychom měli pokrytý širší úsek.“

„To bude stačit.“

Pustila si je na osobním počítači – zrychleně, dokud neviděla Reeda.

„Přesně o půlnoci a oblečený tak, jak říkala matka. Má zvednutou kapuci. Je zima.“

Stála na místě a projela celý záznam, dokud neviděla, jak se vrací Jackie Mulliganová.

„Mezitím šli tři lidi ven a dva dovnitř. Ani jeden pár. A neexistuje důvod myslet si, že unesli toho kluka a odtáhli ho odtud.“

„Ale teď to víš jistě.“

„Jo. Co bys říkal procházce?“

„Procházka v zimě a tmě? To zní nádherně.“

„Šel by na západ,“ řekla, když vykročili z budovy. „Na západ k Sedmé ulici a pak by zatočil k jihu. Deset minut chůze – nejspíš o trochu míň, protože by šel rychle. A někde cestou na ně narazil. Mezi půlnocí a deseti minutami po půlnoci – jestli nešel oklikou. To je pěkný, úzký interval.“

Rozhlížela se, jestli neuvidí další bezpečnostní kamery, svítící okna nebo stinná místa, kde by se mohli zdržovat elesky, lupiči nebo dealeri.

Ale instinkt jí našeptával, že Reed nenarazil na lupiče ani narkomana. A tak hledala potenciální místa, kde by se dalo zaparkovat auto dost blízko u chodníku, aby...

„Sakra.“ Zastavila se u nakládací zóny a zkontrolovala čas. „Šest minut. Rozbitá lampa, přímo tady. Na chodníku je z ní ještě sklo.“

„Rozbili ji kvůli krytí a zastavili v nakládací zóně.“

„Přilákali ho na tu ženu. *Hej, zlato, pomohl bys mi na vteřinku?*“ Za řeči si prohlížela budovy a výlohy obchodů. „Žádné bary, to je sakra škoda. Ma-loobchod, kavárna, obytný dům, účetní firma. Nic s půlnoční aktivitou za mrazivé noci. Ale kolem musela jezdit auta, takže ho naložili rychle.“

Zvedla hlavu. „Jo, zatraceně rychle. A to je chyba. Nakládací zóny mívají kamery. Mizerný kamery a spousta z nich vůbec nefunguje, ale máme šanci.“

Vytáhla komunikátor. „Máme šanci,“ zopakovala.

Nějakou dobu to zabere, ale zařídila si posláním záznamů z místní kamery na počítač do kanceláře, doma i na osobní počítač, který měla u sebe.

A zatímco čekala, až dopravní oddělení splní její zadání, došli zbytek cesty k suterénnímu bytu Benje Fribbeta a vzbudili ho i jeho spolubydlíci.

Eva sledovala, jak se postoj mladíků vyvíjí od podráždění přes uculování po nefalšované obavy.

„No tak. Nic se mu nestalo.“ Benj, svalnatý míšenec s pohlednou tváří, se poškrábal na prsou přes tričko se svůdně se usmívající Mavis Freestoneovou.

Evě připadalo trochu divné vidět svou kamarádku na těle nějakého chlápka.

„Je v pohodě. Víte jistě, že není doma?“

„Nepřišla bych sem, kdyby byl doma. Kdy jste ho naposledy viděli nebo kdy jste s ním mluvili?“

„Viděl jsem ho včera, zastavil jsem se na minutu u něj v práci a naplánovali jsme si, že tady budeme dneska v noci – totiž včera v noci – zkoušet. Mluvil jsem s ním, já nevím, kolem půlnoci, možná pár minut po. Byl na cestě sem. Říkal, že je skoro tady a...“

„Máte videofon?“

„Jo, jasně. Zlobil jsem se na něj.“ Ohlédl se na spolubydlící – jeden byl malý a podsaditý s hustými červenými vlasy, druhý hubený s jednou stranou hlavy vyholenou a tetováním na pažích.

V obýváku stál prohnutý gauč, stůl pokrytý krabicemi od pizzy, prázdnými lahvemi od piva a hudebním vybavením.

Benj našel v hromadě krabic videofon. Zvedl ho a spustil přehrávání.

Tak jdeš, nebo ne? Je tady Roxie, všichni jsme tady.

Jo, jo, jsem na cestě. Kristepane, venku je jako na jižním pólu. Už tam skoro jsem. Pořádně zatopte!

Eva uslyšela jiný, sotva slyšitelný hlas.

„Moment. Vraťte to a pusťte to hlasitěji.“

„Jasně, ale o moc to nezesílím. Je to mizernej videofon.“

Eva mu ho vytrhla a přitiskla si ho k uchu.

„Hej, fešáku,“ zamumlala.

Vzápětí zahlaholil Reedův hlas. *Zatím se měj.*

„To je všechno,“ řekl Benj. „Párkrát jsem se mu pokoušel dovolat, nechal jsem mu hlasovou zprávu. I na domácí videofon. A Roxie taky.“

Eva ho neposlouchala. Znovu si přehrála záznam a zapsala si čas. Pět minut čtyřicet osm vteřin od odchodu z domova.

„Potřebuju tenhle videofon.“

„Jinej nemám,“ začal Benj, ale pak zavrtěl hlavou. „Jo, vezměte si ho. Kristepane, jasně. Vážně si myslíte...? Třeba šel za Maddy. Nejsou do sebe zrovna nažhavený, ale možná...“

„Jeho matka s ní mluvila a nebyl u ní. Napadá vás někdo jiný?“

„My jsme jeho parta.“ Znovu se podíval na kamarády. „Jsme jeho parta, chápete? Byli jsme naštvaní. Všechny nás naštvalo, že se na nás vykašlal. Co můžeme udělat? Můžeme ho hledat.“

Eva v tom neviděla žádný smysl, ale podle ní nemělo ani smysl jim v tom bránit.

„Máme její hlas.“ Prozatím si uložila videofon do kapsy. „*Hej, fešáku.* Mrcha. Přímou na té nakládací zóně. Já to věděla. Zhruba v polovině cesty mezi jeho domovem a cílem.“

„Ve špatný čas na špatném místě,“ řekl Roarke a pohladil ji po zádech.

„Zatím jim to vycházelo, ale štěstí je brzy opustí. Něco získáme z té ztracené kamery a máme její hlas na tomhle mizerném videofonu. Víme skoro na minutu, kde ho unesli, a k čertu s tím, jsou blízko. Jsou někde kousek odtud.“

Musíme to tu prochodit, rozhodla se a cestou zpátky sem poslala androidy a strážníky, aby obešli domy podél tohoto úseku Sedmé ulice.

Začne se záznamy z nakládací zóny a zadá McNabovi, ať všechno vyčistí – i ten hlas ve videofonu.

Bylo by velké štěstí, kdyby našli shodu v hlase, ale už bylo načase.

V autě vytáhla vlastní videofon.

„Komu voláš v tuhle hodinu?“

„Carmichaelové. Můžou se Santiagem začít.“

„Evo, ještě tam není ani pět hodin ráno.“

„Proč?“

„Inu, kouzelný slon, který nese na zádech široký talíř planety, se těžkopádně posunuje na své každodenní trase kolem slunce.“

„Zatracená práce.“ Ale obrázek, který jí vykreslil, jí dával tolik smyslu jako vědecké vysvětlení. Usoudila, že detektivům dopřeje ještě půl hodiny spánku.

„Neměli žádný plán. Jako u těch druhých dvou v New Yorku. Nemohli ho mít, nemohlo jít o konkrétní cíl. Tak co je vedlo k tomu, že se včera v noci vydali na lov? Jedním důvodem může být to, že už zabili Campbellovou. Dřív. Nebo jim nečekaně zemřela. A oni z ní nevyždímalí dost vzrušení.“

„V takovém případě by se rychle zbavili těla, nemám pravdu? A ty ji patrně najdeš krátce po východu slunce.“

„Nemá smysl si ji nechávat. Možná ji někam odváželi – a přímo pod nos jim nakráčel nový objekt. Ale proč s tím odvozem nepočkat na později? Půlnoc je docela brzy. Za hodinu nebo dvě by riskovali mihn.“

„Risk může patřit k vzrušení.“

„Jo, možná. *Zkusíme něco riskantnějšího.* Možná. Druhá možnost: Rozhodli se unést další oběť, ještě než to skoncovali s první. Mají úkryt, mají, co chtějí. Místo pro dalšího? Mají místo, tak proč nemít v záloze dalšího?“

„Nebo...“

„Duet.“ Eva přikývla. „Dva najednou. Nemůžeme si být jistí, že to nevyzkoušeli už někdy cestou. Brali jsme to tak, že vyřizovali oběti jednu po druhé, a je to taky nejpravděpodobnější, ale nemůžeme si být jistí, že už neměli dvě naráz.“

„Když máš dvě, můžeš jednu použít k tomu, abys nahнала hrůzu druhé. Nebo můžou mít každý jednu a pracovat v tandemu.“

„Je tu plno ohavných možností. Dokud nenajdeme tělo Jayly Campbellové, budeme předpokládat, že schválně unesli druhého. Možná na základě momentálního impulzu. Nákladová zóna nebyla chytrá volba, ale jestli nikdy nežili ve velkém městě, nemusí vědět o kamerách.“

„O těch patrně neví ani mnoho obyvatel měst, kteří nemají auto nebo neřídí. A i řada z těch, kteří auto mají, o tom nepřemýšlí. Musíš zajet přímo na vyznačené pruhy a kamery většinou stojí za houby.“ Pousmál se na ni. „Já jsem žil ve městě a často jsem potřeboval vhodné místo k... zaparkování. Měl bych dodat, poručíku, že vyřadit z provozu takovou kameru je hračka i pro dítě.“

„Doufejme, že si ani jeden z nich jako dítě nehrál stejně jako ty.“

Doprava cestou do centra zhoustla. Maxibussy se plazily městem s končící noční směnou a začínající směnou ranní. A vzdušné tramvaje převážely další.

Jezdilo jen málo taxíků – většina lidí, kteří pracovali v ranních nebo nočních směnách, si je nemohla dovolit. Ale mohli je potřebovat ti, co spěchali na brzký let, nebo luxusní elesky cestou domů po úspěšné noci.

„Někdy sem přijedou,“ zahučela Eva. „Když si uděláš výlet do New Yorku, prohlídneš si turistické atrakce, ne? Obchody v centru, bruslení u Rockefellera, park. Budeš chtít vidět Empire State a zúčastnit se mejdanu na Times Square.“

Otočila se k Roarkeovi. „Nejel bys sem celou tu cestu, aby sis nechal ujít mejdan, ne? Nebudeš pořád někde zalezlý, bez ohledu na to, kolik zábavy si užíváš. To můžeš dělat kdekoliv.“

„Máš pravdu. A co ti to říká?“

„Další věci. Jsou pár. Milenci. Podle profilu Mirové zamilovaní – svým úchylným, šíleným způsobem. Třeba romantická večeře. V nějakém nóbl podniku. To znamená správné oblečení, a to zase znamená nakupování. K tomu potřebují peníze, pokud nepoužijou kartu oběti, a to bychom se na ně vrhli jako krysy na sýr. Suvenýry. Musíš mít suvenýry.“

Přemýšlela o tom, zatímco je Roarke vezl zpátky domů.

Doma zamířila rovnou do pracovny. Slaninu ucítila ještě před poslední zatáčkou.

Možná by jim za to měla vyčinit, ale ucítila i kávu.

Vešla dovnitř, zrovna když Peabodyová podávala Bannerovi talíř z pojízdného stolku naloženého jídlem.

„Tady jste. Říkali jsme si, že se nasnídáme, než... Vy už jste byli venku?“

Eva si setřásla kabát z ramen a hodila ho stranou. „Máme dalšího.“

„Dalšího? Campbelllová...“

„Její osud není známý. Reed Aaron Mulligan, dvacet jedna let, unesen pár minut po půlnoci, když šel k jihu po Sedmé ulici mezi Waverly a Charles Street.“

„Máte svědka?“ zeptal se McNab.

„Máme videofonní hovor a možná i záběry kamery. Roarkeu, příprav to na obrazovku a já zatím zjistím, jestli už se ozvala dopravka.“

„Reed Aaron Mulligan,“ zopakoval Roarke a otevřel data na obrazovku s pomocí druhého počítače. „Zmizení nahlásila matka.“

Zatímco je seznamoval s podrobnostmi, Eva se konečně na dopravním oddělení spojila s někým, kdo aspoň přibližně tušil, která bije – podle jejího názoru.

„Záběry jsou na cestě. Otvírám je. Sakra,“ ulevila si o pár vteřin později, když se objevily blikající, rozmazané šmouhy. „Dokážete to vyčistit?“ otočila se k McNabovi.

„Trochu určitě. Můžu?“

Eva se zamračila, došlo jí, že chce k jejímu stolu, vstala a pustila ho.

„Taky je to špatný úhel,“ zahučela. „Zatracená práce. Neuvidíme poznávací značku, zabírá to moc vysoka. Ale bude to stačit, aby někdo poznal značku a model. Kde jsou? Kde... Táhle – někdo vystupuje na chodník. Vystupuje tam někdo? McNabe!“

„Pracuju na tom. Můžu to vzít do laborky, tady nebo na ústředí, a vyčistit to líp a rychlejš.“

„Něco mi dejte hned.“

Roarke přistoupil k McNabovi a sklonil se. Začali se spolu dorozumívat elektronikářštinou.

„Nevidím dveře do ulice. Ta kamera stojí za houby, ale to je ta žena. To je ta ženská. Krátká sukně, krátká bunda.“

„Pořádně ji nevidíme.“ Banner napínal oči stejně jako Eva. „Možná výšku. Vzhledem k výšce dodávky... je to dodávka... asi tak sto šedesát pět? Vlasy má zakrytý, obličej otočený na druhou stranu, rukavice. Nevídíme z ní dost.“

„Není tohle roh poznávací značky? Myslím, že ano,“ ukázala Peabodyová. „A ten trojúhelník je nějaká nálepka na zadním okně.“

„To je lepší, trochu lepší,“ řekla Eva, když se obraz projasnil o něco víc. „Jo, je to ta ženská. Podle toho, jak se pohybuje, je jasné, že je na lovu, a má děvkovské punčochy.“

„Síťované,“ doplnila Peabodyová.

„Rozhlíží se, otvírá zadní dveře. Můžete přiblížit zadní část auta, jeho vnitřek, když ho má otevřený?“

Obraz poskočil, na chvíli divoce zablikal a pak se ustálil.

Žena zpola vytáhla křeslo. Mohutné křeslo s opěradly, ale nezdálo se, že by s ním měla velké problémy. *Má sílu*, pomyslela si Eva, *a nedělá to poprvé*.

Na podlaze ležel otevřený vak – malý batoh? O něco dál se pohnul stín.

„Vraťte to! Táhle je ten muž – vystupuje do ulice. Je ve stínu, ale... sakra. Něčím rozbil tu lampu.“

„Možná prakem.“

Eva se na Banneru zamračila. „Prakem?“

„Hádám, že jo. Děti u nás doma si s nimi hrajou, když se nudí. Teď už toho chlapa není vidět.“

„Musel zmizet z dosahu. Proklouzl kolem přední strany dodávky, možná do otevřených dveří na druhé straně. Oběti omračují ranou zezadu. Peabodyová, chci všechny záběry bezpečnostních kamer z budov na téhle straně ulice.“

„Jdu na to.“

„Žena se ohlíží – je vidět kousek profilu. Vidí někoho? Jo, jo, podívejte, jak se otáčí – dává znamení partnerovi. Tady to je. Jo, stahuje si čepici, rozpouští si vlasy, aby ji viděl – aby si jí Mulligan všiml. Dlouhé blond vlasy. Pravděpodobně běloška.“

„Kristepane, Dallasová, dostaneme z toho její podobu?“

Eva Bannerovi odpověděla, aniž by spustila oči z obrazovky. „Jo, něco dostaneme. Táhle je Mulligan – zelená lovecká bunda, kapuce přes hlavu, stojí mezi ní a kamerou, ale rozeznáme ji. *Pomozte mi, ano?*“ zašeptala Eva. „*Nejsem dost silná, abych to zvedla. Jste moc hodný, že jste zastavil a pomáháte mi.* On pokrčí kolena, chytí křeslo a začne ho zvedat.“

Proběhlo to rychle – trhavé mihnutí stínů, ale Eva viděla dost. Tvrdá rána nějakým typem obušku, muž a žena strčili Mulligana dovnitř a žena si nastoupila za ním. Dveře se zabouchly a za několik vteřin dodávka odjela.

„Nebyli tam ani deset minut, sakra. Jejich štěstí nevydrží, taková klika nikdy nevydrží. Vezměte si to do laboratoře, použijte naši,“ pokynula McNabovi. „Vyčistěte to, jak můžete, a pošlete mi všechny záběry neznámých pachatelů, úplně všechny. Chci vědět, co mají za nálepku na zadním okně, chci znát typ vozu.“

„Roh poznávací značky,“ připomněla jí Peabodyová.

„Jestli s ní něco svedete, sem s tím.“

„Pomůžu vám,“ řekl mu Roarke. „Nejdřív si nandejte jídlo. Člověk se musí najíst,“ dodal směrem k Evě.

„Dobře. Pomohl by vám Feeny?“

„Výrazně.“ Roarke si sám nabral snídani. „Mohli bychom rozdělit identifikaci pachatelů, čišnění a zvětšování.“

„Zavolám mu. Peabodyová, vzbudte Carmichaelovou. Chci, aby se Santiagem začali pracovat. Seznamte je s novinkami.“

„A co já? Připadám si jako přítěž,“ přiznal Banner.

Eva otevřela mapu. „Tohle jsou místa únosu a nálezu Doriana Kupera. Hádám, že Mulligana unesli impulzivně, takže mají úkryt někde poblíž. Chci seznam obchodů se suvenýry v dané oblasti.“

„Suvenýry?“

„Chcete se vrátit domů bez suvenýru?“

Rozpácitě se usmál. „Peabodyová říkala, že mi sežene tepláky s logem newyorské policie a možná i mikinu. A moje mamka sbírá koule se sněhem. Neptejte se mě proč, prostě se jí líbí. Říkal jsem si, že nějakou koupím, než odjedu.“ Přikývl. „Předpokládáme, že nejsou odtud, takže budou chtít suvenýry.“

„A až získáme jejich podobu, začneme ji ukazovat v obchodech z vašeho seznamu. I v restauracích a bufetech, kde si můžete vzít jídlo domů, když už v tom budete, Bannere. Roznáškové služby jsou riskantnější, ale takhle si

můžete odnést domů jídlo, jaké chcete. Vsadím se, že ani jeden z nich není zrovna domácí typ. A jak Roarke říkal, člověk musí jíst.“

„Začnu s tím.“

„Chcete ještě jednu věc?“

„Vezmu, cokoliv mi dáte.“

„Zastavárny, secondhandy. Potřebujou peníze na jídlo a suvenýry. Elektronika je první na řadě, protože je nejsnazší, ale máme seznam věcí, které měli u sebe Kuper a Campbellová, když je unesli. A teď i věcí, které měl Mulligan. Jestli se jim to oblečení líbí a padne jim, nechají si ho. Ale jestli ne, prodají ho. Vezměte si talíř,“ dodala. „Při práci se najezte.“

Přešla ke stolu a zavolala Feeneymu.

Jeho basetovský obličej jí připadal ještě povislejší a jeho stříbrem protkané zrzavé vlasy ještě rozčuchanější. Ale jelikož nezablokoval video, předpokládala, že už není v posteli.

„Moment,“ řekl a obrátil do sebe obsah světla červeného hrnku. Eva věděla, že v něm muselo být kafe. „Co je?“

„Máme průlom u té vražedné série. Získala jsem záznamy z kamery u nákladové zóny.“

„Tyhle kamery jsou na prd.“

„Jo, a proto tě chci poprosit, jestli bys tomu nemohl věnovat trochu času. Roarke a McNab na tom už pracují v domácí laboratoři. Máme slušný obrázek auta a pár částečných záběrů na neznámé pachatele. Možná i kousek poznávací značky a nálepku na zadním skle. Záběry jsou z únosu poslední oběti.“

„Tý holky?“

„Ta není poslední. V noci unesli dalšího. Muže těsně po jednadvacítce. Zatím žádné zprávy o tom, že by se zbavili těla Campbellové, ale je brzy.“

„To mi povídej.“ Promnul si opuchlé oči. „Můžu u tebe být za půl hodiny. Uvař kafe.“

„Jasně. Díky. Peabodyová,“ řekla, jakmile ukončila spojení. „Co je nového?“

„Carmichaelová a Santiago mají dvě vodítka. Jedno zkoušeli sledovat už včera večer a dneska ráno budou pokračovat.“ Hodila si do pusy trochu míchaných vajec. „Bubbův body shop, odtahovka a koláče.“

Eva už se nadechla k odpovědi, ale pak se zarazila a zavrtěla hlavou. „To jste si vymyslela.“

„Přisahám Bohu.“ Peabodyová si položila jednu ruku na srdce a druhou zvedla do vzduchu. „Carmichaelová říká, že Bubbova manželka peče koláče a Bubba se synem vedou zbytek. Se Santiagem měli dojem, že syn vypadá provinile, a nevzdávají to.“

„Ať toho syna vyslechnou odděleně.“

„To mají v úmyslu.“

Eva zavřela a otočila se k počítači, aby sepsala hlášení o Mulliganovi a informovala všechny dotčené strany. Spočítá pravděpodobnost, jestli je Campbellová živá, nebo mrtvá. Ale chtěla to probrat s Mírovou.

Něco se prolomí, a brzy. Úplně to cítila, skoro slyšela pukání.

Ale bude to včas?

Plakal, když ji znásilňoval.

Ne, ne, to není správné, pomyslela si Jayla. Nemůže a nebude tomu říkat znásilnění. Ne, když ho nejdřív zbili a pořežali.

A jí taky.

Ne, když ho přinutí spolknout sexuální drogu a drželi mu nůž u krku, dokud si na ni nevlezl. Snažila se s ním komunikovat očima. Snažila se mu sdělit, ať je poslechně, že na tom nezáleží, že ho neviní.

Kapaly na ni jeho slzy. Divila se, že se v nich neutopila.

Přiložili nůž ke krku i jí, když jim nestačilo, že do ní pronikal. A Ella-Loo jí vytáhla roubík a přikázala jí, ať křičí a škemrá.

Pros ho, ať přestane! Křič!

A tak křičela, i když jen chraptivě a slabě. Křičela a prosila. A po celou dobu říkala očima plačícímu chlapci, že na tom nesejde. Není to jeho chyba.

Kdysi pevně věřila, že znásilnění je to nejhorší, co se ženě může stát. Vrcholné ponížení. Teď už byla chytřejší. Tohle – to, co ho přiměli dělat (jmenuje se Reed, vzpomněla si; bude o něm přemýšlet jako o Reedovi), nebylo nic ve srovnání s tím, co už jí udělali oni.

A co, jak se bála, jí mužou udělat. Co jí ještě udělají.

Všichni říkali, že při znásilnění jde o moc, ovládání a ne sex. Možná to byla pravda, ale pro Darryla a Ellu-Loo ke znásilnění patřil i sex.

Hrabali po sobě volnými rukama, zatímco ten mladík dělal, k čemu ho přiměli. A navzájem si říkali, co pak udělají jeden druhému.

Tolik spěchali na sex, že z ní toho chlapce stáhli, hodili ho na podlahu a nechali ho ležet. Pak odběhli pryč, protože Ella--Loo říkala, že to chce v posteli.

Zapomněli jí vrátit roubík. Jayle trvalo minutu, než si toho všimla a než pochopila, že chraptivé zvuky, jež vydává, jsou slova.

„Slyšíš mě? Reede? Slyšíš mě?“

Pořád plakal, obličejem na zemi, s rukama svázanýma za zády a s nohama spoutanýma od kotníků po lýtku.

„Jsem Jayla. Jayla Campbellová.“

„Je mi to líto. Je mi to líto. Je mi to líto.“

„Na tom nezáleží. Není to tvoje chyba. Nevadí mi to.“ Možná jí to později vadit bude a už nikdy na sebe nenechá sáhnout. Možná ji zabijí a na ničem z toho stejně nebude záležet.

Ale teď, v tuhle minutu, žila. A nebyla sama.

„Prosím. Jsem Jayla. Můžeš se mnou mluvit?“

„Je mi to líto.“ Konečně otočil hlavu a jeho opuchlé, nateklé oči se střetly s jejími. „Přinutili mě...“

„Já vím. Mohli zabít i mě, nás oba, kdybys je neposlechl. Nesejde mi na tom. Jestli tě k tomu přinutí znovu, pamatuj si, že je mi to jedno. Nevíš, co je za den? Nevím, jaký je den. Nevím, jak tu jsem dlouho.“

„Já... myslím, že čtvrtek. Nebo středa. Nemůžu přemýšlet. Je mi zle. Proč to dělají?“

„Nevím. Jsou to úchylové. Dokážeš se hýbat? Vidíš nože nebo něco ostrého?“

„Já nevím. Všechno mě bolí. Asi mi něco zlámali. Moje ruka...“ Ale pokusil se otočit. „Kdo jsou?“

„Darryl a Ella-Loo.“ Slova ji škrábala v krku jako nehty na suchém dřevě, ale potřebovala mluvit. „Musíš si pamatovat jejich jména. Tak se oslovují. Musíme se pokusit utéct. Budou ti ubližovat pořád víc. Líbí se jim to.“

„Kde jsme?“

„Nevím, ale asi v nějakém bytě. Blízko ulice, protože když otevřou dveře, je slyšet doprava. Jestli se ti podaří dostat ke dveřím nebo k oknu, možná ho otevřeš. Nebo najdeš něco ostrého. Přivázali mě k tomuhle stolu nebo desce.“

Snažil se. Slyšela, jak syká bolestí, jeho přidušené vzlyky a přerývané oddechování, když se pomalu přesouval k ní.

Když se mu podařilo vyhrabat na kolena, znovu uviděla jeho obličej, námahou šedý, s očima zastřenýma bolestí a vzpomínkami na to, k čemu ho přinutili.

Kůže se mu leskla potem a krví v místech, kde ho pořezali. Třásl se jako od podchlazení.

„Támhle je nůž – na stole vidím nůž. Jestli se k němu dostanu, snad ho shodím na zem.“

„Zkus to. Zkus to, Reede.“

Poslechl a vydal se k ní po kolenou. Viděla jeho ruku, bílou jako kost a ošklivě oteklou, i krev z dalších ran na jeho zádech.

Hluboko v jejím nitru se ozýval soucit, ale ten překrývala žhavá, palčivá naděje. Jestli se dostane k tomu noži...

Zakymácel se a málem upadl. „Točí se mi hlava. Musím...“

„Na minutku se zastav. Vydýchej se.“

Bylo pozdě. Převrátil se ke straně a pokusil se získat ztracenou rovnováhu, ale nakonec padl na záda a na zlomenou ruku.

Vydal slabý výkřik, který rychle ukončily mdloby.